

Misionierių kelionės į Indiją išvakarėse

Parašė Diana Goss

Penktadienis, 17 Spalis 2008 17:03 - Atnaujinta Ketvirtadienis, 23 Spalis 2008 18:05

□ **Istvanas**, vengras, gyvenantis JAV, ir panevėžietė **Kristina** šių metų spalio 17 d. išskrido į Indiją. Indija yra antroji pagal didžiausią gyventojų skaičių šalis pasaulyje. Pagrindinė religija – induizmas, krikščionys sudaro tik 2,3% visų gyventojų. Būdami misionieriais jie prisidės prie vietinės krikščionių bendruomenės veiklos. Indijoje pora praleis keturis mėnesius. Jie sutiko pasidalinti savo mintimis ir išgyvenimais, likus dviem dienoms iki išvažiavimo.

Kaip jaučiatės likus vos porai dienų iki išvažiavimo į Indiją, kokiomis nuotaikomis gyvenate?

Istvanas: Džiaugiuosi, iš tikrųjų jau laikiu ir manau, kad tai bus gera patirtis visais atžvilgiais. Manau, kad šis išvažiavimas įvairiapusiškai pakeis mūsų mąstymą.

Kristina: Kalbu ir delnai prakaituoja, jaučiu ir nerimą, ir džiaugsmą. Jau laukiame tų išgyvenimų, norime važiuoti, pamatyti, nes pasiruošimo laikotarpis buvo labai ilgas. Mus jis jau šiek tiek išvargino emociškai.

Istvanas ir Kristina apmokyje **Ar dabar, po pasiruošimo, trukusio apie pusmetį, jaučiatės pasiruošę misijai?**

Istvanas: Manau, esame pasiruošę tiek, kiek galėjome būti pasiruošę. Mes užmezgėme santykius su žmonėmis, kurie gyvena ir tarnauja Indijoje. Domėjomės indų gyvenimu, kai ką sužinojome iš interneto ir knygų. Jau pasiskiepijome. Kad ir kaip būtume pasiruošę, netikėtumų neišvengsime.

Kristina: Išklausėme kursus, iš Indijoje gyvenusių misionierių sužinojome, kaip elgtis, kaip bendrauti su indais. Mūsų reakcija tam tikrose situacijose parodys, ar mes esame pasiruošę, ar ne. Teoriškai gali labai daug ruoštis.

Minėjote, kad nerimaujate. Indija nėra ta šalis, kurioje krikščionys būtų laukiami.

Istvanas: Mes pasitikime Viešpačiu ir tikime, kad Jis apsaugos mūsų sveikatą, o pavojaus atveju net gyvybę. Prieš keletą savaičių Njudelyje (New Delhi – Indijos sostinė) nuaidėjo sprogimas ir mūsų draugai parašė, kad tame turguje, kur vyko sprogimas, jie buvo prieš kelias valandas. Tai nebuvo nukreipta prieš krikščionis, bet maištas prieš vyriausybę. Daug žmonių žuvo ir buvo sužeista.

Kristina: Tokiems dalykams negali būti pasiruošęs. Man kaip moteriai baimės yra per akis. Baiminuosi dėl nesaugumo šalyje, dėl vienas kito ir žinau, kad tai reikia atiduoti Dievui vis iš

naujo ir iš naujo. Meldžiausi dėl to ir visai neseniai Dievas man parodė, kad saugus nesi net vidurdienį. Bet jeigu Dievas saugos, tai nieko blogo nenutiks.

Istvanas: Indijoje juntamas labai didelis pasipriešinimas krikščionims. Neseniai elektroniniu paštu gavome paraginimą melstis už Indijos krikščionis. Radikalių induistų grupuotės buriasi prieš krikščionis, ne kiek prieš protestantus, bet prieš katalikus ir degina bažnyčias, namus, krikščioniškas mokyklas. Vienuolės su vaikais slapstosi miškuose. Indijoje nelengva būti krikščionimi.

Kaip manote, kaip šie keturi mėnesiai Indijoje paveiks Jūsų santuoką? Juk esate dar ne tiek jau ilgai drauge, kiek daugiau nei pusmetį.

Istvanas: Manau, kad šis laikotarpis padės mums sustiprėti kaip porai. Patirdami iššūkius Indijoje, išmoksime geriau suprasti vienas kitą. Tai turėtų mus suartinti.

Kristina: Aš irgi manau, kad tai labai tinkamas laikas išbandyti savo santykius ir suartėti. Manau, bus krizių gyvenime ir tokiu būdu išmoksime jas valdyti drauge. Mokysimės būti vienas dėl kito, kai šalia nebus nei šeimos, nei aplinkos, prie kurios esame pratę. Pamatysime vienas kito reakciją tam tikrais momentais, ekstremaliomis sąlygomis išmoksime geriau bendrauti vienas su kitu.

Ko tikėtės asmeniškai iš šio laiko?

Istvanas: Dar tik dvejus metus gyvenu su Dievu. Ten turėsiu galimybę parodyti savo tikrąjį veidą, išbandyti savo tikėjimą. Vakar kalbėjome su Kristina, ar mes būsime kaip Paulius, ar kaip Petras. Petras visą laiką buvo su Jėzumi, bet paskui Jo išsižadėjo. Aš manau, kad man, kaip krikščioniui, tai bus vertinga patirtis. Mes pasirinkome Indiją ne vien dėl kalbos, kad susikalbėtume. Norėjome būti ten, kur krikščionimi būti nėra taip paprasta ir lengva.

Kristina: O aš, nors jau beveik devyneri metai kaip tikinti, jaučiuosi nedrąsiai. Man nedrąsu dalintis, kalbėtis su nepažįstamais žmonėmis. Manau, tai bus labai sveikas iššūkis. Meldžiuosi, kad Dievas atvertų mano lūpas, o baimė neužvertų jų kalbėti tai, ką turėčiau kalbėti, dalintis tiek

Misionierių kelionės į Indiją išvakarėse

Parašė Diana Goss

Penktadienis, 17 Spalis 2008 17:03 - Atnaujinta Ketvirtadienis, 23 Spalis 2008 18:05

žodžiu, tiek savo gyvenimo būdu. Manau, kad tai, pirmiausia, iššūkis man pačiai. Labai noriu sužinoti, ar esu pasiruošusi, ar išdrįsiu dalintis iš Dievo malonės.

Kaip mes, broliai ir seserys Kristuje, galėtume Jus palaikyti?

Istvanas: Mes prašome ir bažnyčios, ir pavienių krikščionių melstis už mus. Melstis stiprybės ir ištikimybės Dievui. Manau, didžiausias iššūkis mums yra likti ištikimiems Kristaus mokymui. Jeigu mus kas užpuls ar apsups, kokia bus mūsų reakcija, tai mane labiausiai neramina, ar mes tvirtai išstovėsime. Dėl to mums reikia palaikymo, dvasinės paramos.

Kristina: Kai esi pažeidžiamas, tada reikia dar daugiau maldų ir palaikymo iš bendruomenės. Mes labai vertiname kiekvieną paramą, palaikymą, tiek iš dvasinės, tiek iš materialinės pusės.

Nuo ko viskas prasidės? Jūs išlipsite iš lėktuvo, kas laukia Jūsų tada?

Istvanas: Jeigu kelionė vyks sklandžiai, tai nusileisime apie pusę dvyliktos nakties. Pirmą naktį apsistosime pas Amosą ir Roveną Stoltzfus, mūsų vadovus. Jie lydės mus per šiuos keturis mėnesius. O kitą dieną važiuosime į mums išnuomotą butą. Pirmos dienos bus pažintinės. Sekmadienį nueisime į pamaldas. O paskui žiūrėsime...

Labai ačiū! Telaimina Jus ir Jūsų tarnystę Indijoje Viešpats!

[Istvano ir Kristinos prisistatymas](#)